

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și unu

Cu măsură

Jeff Pippenger

2023-12-16

Parcurgem capitolul douăzeci și șapte din Isaia, întrucât acesta stabilește contextul pentru capitolele ce urmează în Isaia. Aceste capitole identifică ploaia târzie drept metodologia biblică corectă. Această metodologie, odată recunoscută și aplicată, dezvăluie mesajul profetic care, dacă este acceptat, produce o experiență corespunzătoare.

La 11 septembrie 2001, cântarea care trebuie cântată fostului popor al legământului lui Dumnezeu, care este poporul Adventist de Ziua a Șaptea, este că ei sunt trecuți cu vederea ca popor al lui Dumnezeu, fiindcă nu au adus roadele pe care Dumnezeu le-a rânduit ca via Sa să le producă. Cântarea trebuia să se întemeieze pe relația de legământ, reprezentată de via pe care Dumnezeu o sădise, precum și pe respingerea de către ei a pietrei de poticnire în 1863. Ei deveniseră Laodicea în 1856, iar timp de șapte ani, sau „șapte vremuri”, sau două mii cinci sute douăzeci de zile, Dumnezeu a căutat să intre, dar I-au închis ușa în față în 1863.

Începând cu 11 septembrie 2001, ei sunt legați în snopi, înainte de a fi vărsați pe deplin din gura Sa, la momentul legii duminicale. Mesajul care trebuie intonat Adventismului începând cu 11 septembrie 2001 este mesajul laodicean, care este mesajul viei și care cuprinde piatra de poticnire ce-i zdrobește pe toți cei ce refuză să "vadă" și să "guste" piatra prețioasă. Făgăduința pentru laodiceeni din pasajul lui Isaia este că orice adventist care alege să accepte acest ultim avertisment mai are încă timp "să se prindă de" "tăria" lui Hristos, pentru ca el "să poată face pace cu" Hristos, căci Hristos este încă dispus "să facă pace cu" el. Dar la strigarea de la miezul nopții, chiar înaintea iminentei legi duminicale, acea ocazie este pentru totdeauna încheiată.

În perioada care a început la 11 septembrie 2001, Dumnezeu a promis că pe aceia care „odinioară nu erau un popor” îi va face „o rădăcină dintr-un pământ uscat”, care să „prindă rădăcină”, „să înflorească și să dea muguri și să umple fața lumii cu rod”. Ceea ce face ca rădăcina lui Isai să înflorească și să dea muguri este ploaia târzie, căci rădăcina care urmează să înflorească și să dea muguri este rânduită profetic să fie stindardul care este înălțat, iar stindardul este rădăcina lui Isai.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el vor căuta Neamurile; iar odihna lui va fi glorioasă. Isaia 11:10.

Ploaia târzie a făcut ca rădăcina lui Isai să înflorească și să odrăslească începând cu 11 septembrie 2001, iar la legea duminicală ce se apropie rădăcina va umple întreg pământul cu roade. Legea duminicală din Isaia capitolul douăzeci și șapte este istoria progresivă care este, de asemenea, reprezentată în capitolele unu până la trei din cartea lui Daniel. Ploaia târzie a început să stropească atunci când neamurile s-au mâniat la 11 septembrie 2001, prin dezlegarea și apoi restrângerea imediată a Islamului celui de-al treilea Vai.

„«Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie turnate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi turnate, pe când Hristos este în sanctuar. În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, necazuri vor veni pe pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Atunci «ploaia târzie», sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere strigătului cel mare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada în care cele șapte ultime plăgi vor fi turnate.» Early Writings, 85.

În pasaj, Sora White clarifică faptul că există o scurtă perioadă în care mântuirea este încă accesibilă. „Timpul de strâmtorare” la care ea se referă este distinct de marea strâmtorare, care începe când timpul de har se încheie pe deplin. În adventism, acesta este pe bună dreptate denumit „micul timp de strâmtorare”, în raport cu marea strâmtorare care începe când Mihail se va ridica. „Micul timp de strâmtorare” reprezintă perioada în care ruina națională începe odată cu apropiata lege duminicală și continuă până la închiderea timpului de har.

În istoria de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală, curățirea și judecata finală a Adventismului este ilustrată ca având loc în timpul „stropirii” ploii târzii. Acea perioadă în care ploaia târzie, care este de asemenea „învierea”, începe ca o „stropire”, dar progresa până la revărsarea deplină la legea duminicală. În acea perioadă, care începe când Islamul celui de-al treilea Vai face ca neamurile să se mânie, ploaia târzie începe să cadă, iar unii recunosc ploaia târzie și o primesc, iar alții nu recunosc ploaia târzie. Unii recunosc că se întâmplă ceva, dar nu înțeleg ce este și se pregătesc să i se opună.

Mulți, într-o mare măsură, nu au reușit să primească ploaia timpurie. Nu au dobândit toate binefacerile pe care Dumnezeu le-a pus astfel la îndemâna lor. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită de ploaia târzie. Când cel mai bogat belșug de har va fi revărsat, au de gând să-și deschidă inimile ca să-l primească. Ei fac o greșală gravă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omului, dându-i lumina și cunoașterea Sa, trebuie să înainteze neconținut. Fiecare trebuie să-și recunoască propria nevoie. Inima trebuie golită de orice întinare și curățită pentru însălășuirea Duhului. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare și prin consacrarea lor lui Dumnezeu, ucenicii de la început s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai într-o măsură mai mare, trebuie făcută acum. Atunci agentul omenesc nu avea decât să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea cu privire la el. Dumnezeu este Cel care a început lucrarea și El Își va sfârși lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să se neglijeze harul reprezentat de ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în exercitarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nici nu o vom primi. Mărturii pentru slujitori, 506, 507.

Ploaia târzie cade acum și sunt unii care o recunosc și, prin urmare, o primesc, iar alții care nu o recunosc și, prin urmare, nu o primesc. Ploaia târzie trebuie recunoscută pentru a fi primită. Ploaia târzie nu este doar o experiență; ea este o experiență produsă de o solie, însă solia poate fi primită numai atunci când este aplicată metodologia corectă de stabilire a soliei. Fără a recunoaște

metodologia care stabilește solia ploii târzii, este practic imposibil să se înțeleagă lecțiile profetice reprezentate prin ridicarea și căderea împărățiilor prezentate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa.

Stindardul care este înălțat înaintea lumii este identificat de Isaia drept „rădăcina lui Iesei”, iar în capitolul douăzeci și șapte cei care „se trag din Iacov” „prind rădăcină”. Aceia care sunt „rădăcina lui Iesei” sunt de asemenea identificați acolo drept „Israel”, și ei sunt cei care întâi înfloresc și dau muguri, iar apoi umplu lumea cu rod. Legile naturii nu contrazic legile profeției, căci Același Dătător al Legii a rânduit atât natura, cât și profeția. Înainte ca o plantă să poarte rod, trebuie mai întâi să iasă din starea de repaus, fapt dovedit prin apariția mugurilor, iar apoi a florilor. Israelul spiritual, care este „rădăcina lui Iesei”, primește o revărsare progresivă de ploaie. Ea începe cu o „stropire” și se intensifică până la o revărsare deplină când lumea este umplută cu rodul prezentat de stindard.

În capitolul douăzeci și șapte din Isaia, punctul de pornire al stropirii ploii este înfățișat ca având loc atunci când mugurii „dau în lăstari”. Când mugurii, pentru prima dată, „dau în lăstari”, ploaia este identificată ca fiind turnată „cu măsură”. „Cu măsură, când dă în lăstari.” La 11 septembrie 2001, stropirea ploii târzii a început să fie turnată „cu măsură”, căci atunci grâul și neghina, sau cei înțelepți și cei neînțelepți, erau încă amestecați.

Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează tot pământul cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să cunoască prin experiență ce înseamnă să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu. Când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare fără măsură a Duhului Său; dar aceasta nu va fi câtă vreme cea mai mare parte a bisericii nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate turna Duhul Său când egoismul și îngăduința de sine sunt atât de vădite; când domnește un duh care, dacă ar fi pus în cuvinte, ar exprima acel răspuns al lui Cain: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?» Dacă adevărul pentru acest timp, dacă semnele care se îndesesc din toate părțile, care mărturisesc că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nu sunt suficiente pentru a trezi energia adormită a celor care pretind că cunosc adevărul, atunci întunericul, proporțional cu lumina care a strălucit, va cuprinde aceste suflete. Nu există nici măcar aparența unei scuze pentru indiferența lor pe care să o poată prezenta lui Dumnezeu în marea zi a judecății finale. Nu va exista niciun motiv de invocare pentru faptul că nu au trăit, nu au umblat și nu au lucrat în lumina adevărului sacru al Cuvântului lui Dumnezeu și, astfel, să arate unei lumi întunecate de păcat, prin purtarea lor, prin compasiunea lor și prin râvna lor, că puterea și realitatea Evangheliei nu pot fi combătute. Review and Herald, 21 iulie 1896.

Isaia, capitolul douăzeci și șapte, prezintă istoria începutului revărsării ploii târzii, când rădăcina odrăsește dintr-un pământ uscat, și apoi până când pământul se umple de rod. Capitolul arată că „în măsură, când va odrăsli, te vei certa cu ea.” Când ploaia târzie este măsurată ca o „stropire”, Sora White afirmă că ploaia târzie „poate să cadă pe inimile din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nu o vom primi.”

Procedând astfel, ea identifică o biserică amestecată, în care se află atât cei care recunosc, cât și alții care nu recunosc căderea ploii. În pasajul anterior, ea arată că, atunci când Dumnezeu revărsă

ploaia târzie fără măsură, aceasta marchează momentul în care nu mai există un amestec de fecioare înțelepte și neînțelepte, afirmând: „Când avem o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură; dar aceasta nu va avea loc câtă vreme cea mai mare parte a bisericii nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu.”

Cea mai mare parte a bisericii, sau majoritatea bisericii, este reprezentată în Matei douăzeci și cinci ca fecioare neînțelepte, căci, biblic vorbind, "mulți" sunt chemați, dar "puțini" sunt aleși. Înțeleptele și neînțeleptele sunt despărțite în chip providențial în timpul crizei de la miezul nopții, care precede iminenta lege duminicală. Această separare creează un popor care apoi poate primi revărsarea deplină a Duhului Sfânt în ploaia târzie și poate deveni "neamul care se naște într-o zi". Atunci rădăcina lui Isai va fi înălțată ca un stindard și va umple lumea de rod.

Isaia douăzeci și șapte identifică faptul că atunci când ploaia târzie a început să fie turnată „cu măsură”, la 11 septembrie 2001, „vei purta dezbateri cu ea.” „Cu măsură, când va odrăsli, vei purta dezbateri cu ea.” Evenimentul din 11 septembrie 2001 a devenit de îndată prilej de dezbateri în lume și în biserică. Până în ziua de astăzi—peste douăzeci de ani mai târziu—există încă argumente împotriva atribuirii acelor evenimente unui act al Islamului, în opoziție cu vreo formă de conspirație globalistă. Dezbaterile asociate cu sosirea stropirii ploii târzii a început la 11 septembrie 2001, dar dezbaterile care se poartă în lume nu sunt „dezbaterile” care este identificată în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Dezbaterile privesc predicții precum cea care urmează.

Cu o ocazie, aflându-mă în orașul New York, mi s-a cerut, în timpul nopții, să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj spre cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind rezistente la foc și erau ridicate spre a-i glorifica pe proprietarii și pe constructorii lor. Tot mai sus și încă mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele se foloseau cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem noi cel mai bine glorifica pe Dumnezeu?» Domnul nu Se afla în gândurile lor.

M-am gândit: «O, de-ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă felul în care procedează așa cum îl vede Dumnezeu! Ei înalță, una după alta, clădiri mărețe, dar cât de nesăbuite sunt, în ochii Stăpânului universului, planurile și născocirile lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L proslăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»

Pe măsură ce aceste clădiri înalte se ridicau, proprietarii se bucurau cu trufie ambițioasă că dispuneau de bani pentru a-și satisface plăcerile proprii și a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care astfel îi investeau fusese obținută prin exacțiune, prin stoarcerea celor săraci. Au uitat că în cer se ține evidența fiecărei tranzacții comerciale; fiecare învoială nedreaptă, fiecare act fraudulos, sunt consemnate acolo. Va veni vremea când, în fraudă și insolență lor, oamenii vor ajunge la un hotar pe care Domnul nu le va îngădui să-l treacă și vor învăța că există o limită a îndelungii răbdări a lui Iehova.

Scena care mi s-a înfățișat apoi a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la clădirile înalte și considerate rezistente la foc și spuneau: „Sunt pe deplin în siguranță.” Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic

ca să stăvilească distrugerea. Pompierii nu au fost în stare să le pună în funcțiune. Mărturii, volumul 9, 12, 13.

Biserica Adventistă, imediat după 11 septembrie 2001, a căutat să ascundă dinaintea lumii pasaje ca acesta. Cum ar putea aceasta să nu se refere la orașul New York și la clădirile enorm de înalte, ale căror incendii izbucnite ulterior nu au putut fi stinse de mașinile de pompieri? Cum ar fi putut un astfel de pasaj din scrierile despre care Biserica Adventistă mărturisește că au fost scrise de o profetesă să nu fie proclamat de pe acoperișuri după o asemenea împlinire ca aceea?

Sosirea stropirii ploii târzii, care marchează venirea „dezbaterii” profetice, identifică totodată rebeliunea finală a Adventismului, căci în cadrul ei resping pe deplin cuvintele clare și simple ale celei pe care o identifică drept profetesa rămășiței.

Satana . . . strecoară neîncetat falsul—pentru a abate de la adevăr. Însăși înșelăciunea cea din urmă a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. 'Unde nu este vedenie, poporul pierie' (Proverbe 29:18). Satana va lucra în mod ingenios, în feluri diferite și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului de rămășiță al lui Dumnezeu în adevărata mărturie.

Se va aprinde o ură satanică împotriva Mărturiilor. Lucrarea lui Satana va fi să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de netedă pentru a introduce înșelăciunile sale și a înlănțui sufletele în amăgirile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate aminte. Mesaje alese, cartea 1, 48.

Legarea profetică atât a grâului, cât și a neghinei a început la 11 septembrie 2001, odată cu răzvrătirea împotriva Spiritului Profetiei, care a marcat încheierea unei răzvrățiri progresive ce începuse în 1863 împotriva Bibliei.

Noi, ca popor, mărturisim că avem adevărul înaintea tuturor celorlalte popoare de pe pământ. Atunci viața și caracterul nostru ar trebui să fie în armonie cu o asemenea credință. Ziua este chiar asupra noastră când cei drepti vor fi legați, ca un grâu de preț, în snopi pentru grânarul ceresc, în timp ce cei răi sunt, asemenea neghinei, adunați pentru focurile marii zile de pe urmă. Dar grâul și neghina „cresc împreună până la seceriș”. Mărturii, volumul 5, 100.

Cum a putut Adventismul să ignore pasajul următor, care afirmă în mod direct că, atunci când aceste clădiri s-au prăbușit, Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, aveau să se împlinească?

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei

mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Chestiunea pe care o abordăm aici nu este dacă aceste pasaje s-au împlinit la 11 septembrie 2001, căci s-au împlinit în mod absolut, ci chestiunea pe care căutăm să o abordăm este „dezbaterea” care avea să înceapă atunci. Dezbaterea privea metodologia corectă sau incorectă. Biserica Adventistă a început în 1863 respingerea celor paisprezece reguli de interpretare profetică ale lui William Miller și a ajuns până acolo încât, astăzi, nu poți cumpăra o carte de studiu biblic scrisă de teologi adventiști care să nu fie în mod repetat recomandată de teologii protestantismului apostat și ai romano-catolicismului. Din 1863 până în 2001, și încă și astăzi, metodologia reprezentată inițial de regulile de interpretare profetică ale lui William Miller a fost pusă deoparte în favoarea metodologiei romano-catolicismului și a protestantismului apostat. „Dezbaterea” profetică ce a început când Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, s-au împlinit privea metodologia adevărată sau falsă.

Vom continua considerarea noastră a „dezbaterii” din capitolul douăzeci și șapte al lui Isaia în articolul următor.

"Ar trebui să știm noi înșine în ce constă creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei — regulile date nouă de la cea mai înaltă autoritate." Materialele din 1888, 403.